

Однос према жени и васпитање женске деце били су тема промишљања многих филозофа и педагога од античке Грчке па све до 20. века када су жене оствариле видан напредак (у односу на претходне векове) у погледу учешћа у образовним институцијама на свим степенима – и као ученице и као учитељице.

Дугогодишње друштвено-историјско искључивање жена из јавног живота и забрана учешћа у кључним друштвеним улогама имало је значајну импликацију за неучествовање жена у процесима помоћу којих друштво одржава и преноси своју традицију. Један од тих процеса свакако је институционално васпитање и образовање деце, које је све до 19. века, када су образоване прве учитељице, било мушко занимање (без обзира на ниво професионалне припреме за обављања тог занимања).

Квантитативне разлике у образовању и активности жена су се временом смањиле, али су остале значајне квалитативне разлике изражене пре свега кроз феминизацију и маскулинизацију појединих образовних профила, али и кроз снажну сегрегацију занимања по полу.

Однос према жени и васпитању женске деце били су тема промишљања многих филозофа и учених људи старе Грчке и Рима. Многи од њих нису оспоравали потребу васпитања женске деце (изузетак чини Аристотел), али су у највећем броју васпитну делатност сматрали као привилегију мушкараца, посебно када је реч о јавној сфери. Жене су могле да васпитају и образују своју децу и само у својој кући. Оне су према схватању филозофа, биле мање вредне од мушкараца. Оне нису могле да пренесу врлине деци, а нису их ни могле имати јер се до врлина долазило изуцавањем филозофије и филозофирањем, што је било намењено мушкарцима.

Најбољи учитељи женске деце у породици, по учењу већине филозофа античке Грчке и старог Рима, биле су мајке, а учитељи жена били су мужеве. Циљ васпитања увек се сводио на припрему девојчица и девојака да буду мајке и домаћице. Девојчице, најчешће кћери имућнијих породица, су похађале и основну школу и имале приватне учитеље, захваљујући чему су стицале извесна знања из грчке и латинске књижевности, музике, чак и филозофије, али и оне та своја преимућства нису могле користити у јавном друштвеном животу. Сматрало се да нема јавних друштвено признатих професија са које жене треба да се образују којима би се могле бавити.

Искорак против таквог схватања, направио је најпре грчки филозоф, Сократов ученик – Платон. Док је Сократ, следећи мисао софиста, жене прихватао као људска бића равноправна са мушкарцима, којима је неопходно васпитање, али претежно оно које их оспособљава са улогу мајки и домаћица, и за које су одговорни њихови мужеве, Платон је сматрао да не постоје послови које би могли обављати мушкарци само зато што су мушкарци, или жене само зато што су жене.

Основ класификације људских способности и склоности, или у складу са тим-поделе рада у идеалној држави чини тројство душе-чулност, воља и разум.

Сва деца, укључујући и женску децу слободних грађана, васпитавају се и припремају за обављање друштвених делатности у зависности од тога које својство душе преовлађује у њихобом бићу. То значи да и жене могу бити владари као и мушкарци, јер имају потпуно исти разум и треба само да добију исто васпитање и буду ослобођене чувања деце и домаћих послова. Платон је међутим тражио да се дечаки и девојчице васпитавају одвојено.

**----- OSTATAK TEKSTA NIJE PRIKAZAN. CEO RAD MOŽETE
PREUZETI NA SAJTU. -----**

www.maturskiradovi.net

MOŽETE NAS KONTAKTIRATI NA E-MAIL: maturskiradovi.net@gmail.com